

ЕДНА РАСПРАВЯ МЕЖДУ ГЛАВѢ-ТѢ И СРЪДЦЕ-ТО.

(Изъ Бѣклиевѣ-тѣ „исторіѣ за цивилизаціѣ-тѣ“).

Ако глядамы исторіѣ-тѣ на чловѣчество-то отъ пръво-то начяло на просвѣщеніе-то, па до днешно-то высоко развитіе на цивилизаціѣ-тѣ, особено у Европѣ, то намъ ся подмѣта доста занимателно пытаніе: коя отъ чловѣческы-ты способности, разумѣ-ти ли или чувство-то повече сѫ спомогиѣли за развитіе-то, что е постигнато; — съ другы думы: *главата ли или срѣдце-то е поваженъ двигатель на цивилизаціѣ-тѣ.*

„Срѣдце-то! срѣдце-то!“ извика-щѣть наши-ты читателки, които „усѣщать“ че срѣдце имъ по-тръпва кога смыслять суровщинѣ-тѣ на прѣминѣ-лы-ты вѣкове, и че прѣдъ тѣхно-то добро срѣдце никакъ не иде да ся оправдаѣть онья коравины и онья кръвавы варварщины, които пълнятъ исторіѣ-тѣ на срѣдни-ты вѣкове, онова гореніе кривовѣрцы, онья лютости на инквизиціѣ-тѣ, онья всегдашни разбойничества и юначескы лудости. На срѣдце-то само ся стои да благодаримъ — така си мыслять наши-ты хубавици — затова, дѣто намѣсто кръвѧ-та жиравѣ на горилища-та днесъ ни огрѣва зора отъ всеобщѣ вѣротръпимость.

Ные почитамы това благородно одушевеніе на естественны-ты бранителки на срѣдце-то; нѣ, колко-то и да е за страхъ, че наши-ты хубавици за единъ часъ щѣть ни ся поразерѣдять, ные не смѣемъ да потаймъ истинѣ-тѣ; зачтото всяко издыр-